

Camellia

6

จอมพิต พลิกหัวใจ

摄政王的神医狂妃

เจ้าก่อน
กระต่าย
ตัวน้อย
จงกลายร่าง
เป็น
ซาจ่า

韩绵绵 หานเหมียนเหมียน เขียน เวลาไม่ช้าแล้ว แปล 子豪 จื่อฮาว วาด

บทที่ 281 เรื่องราวในอดีต ของตระกูลหลิน

“พี่ใหญ่!”

หลินเยว่ไม่พอใจ แต่เมื่อเห็นหลินจ้านมองตัวเองด้วย
สีหน้าเรียบเฉย จู่ๆ ก็นึกถึงตอนที่เคยโดนพี่ใหญ่สั่งสอนขึ้นมาได้
เดิมทีเขาอยากจะบ่นโววายอีกสักสองสามคำ แต่ก็กลืนคำพูด
กลับลงคอ ได้แต่หดหู่อย่างเจ็บตัวและสงบปากสงบคำ

อวินซู่อินรับคำอยู่ข้างๆ “พี่ใหญ่วางใจ ข้าจะดูแลพี่เจ็ด
เป็นอย่างดี ไม่ปล่อยให้เขาก่อเรื่องอย่างเด็ดขาด”

“ท่านไปจัดการธุระก่อนเถิด อย่าโกรธเลย คนพวกนี้
ไม่ควรค่าให้ใส่ใจ”

หลินจ้านพยักหน้า ใช้สายตาปราชญ์หลินเยว่ ก่อนจะรีบ
หันหลังเดินไปหาญาติตระกูลหลินเหล่านั้น

หลินเหยียนชิงกับคนอื่นกำลังไปจัดการเรื่องวุ่นวาย
ด้านนอก นายท่านผู้เฒ่าหลินสุขภาพไม่ดี ญาติตระกูลหลิน
ทางนี้จึงต้องเป็นหลินจ้านที่เป็นฝ่ายไปรับหน้าแทน

นอกจากนี้ญาติตระกูลหลินเหล่านั้นต่างก็เป็นผู้อาวุโส
แต่เมื่อเห็นความยุ่งเหยิงที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ จึงไม่มีใครกล้าสร้าง
ปัญหาอีกต่อไป

ทุกคนล้วนเชื่อฟังหลินจ้านที่มีสีหน้าเคร่งขรึมเป็นพิเศษ
เดินออกไปไกลบรรพชนตามคำสั่งอย่างว่าง่าย

เมื่อเห็นพี่ใหญ่พาคนออกไปแล้ว หลินเยวี่ก็ทรุดตัวลงนั่ง
ที่ชั้นบันได “พี่ใหญ่ก็เหลือเกินจริงๆ ข้าไม่ใช่เด็กแล้ว เหตุใดถึง
ได้คิดว่าข้าจะก่อเรื่องอยู่เรื่อย!”

“แล้วเจ้าคิดว่าตัวเองไม่ใช่หรือ”

อวินชู่อินนั่งลงข้างๆ หรีตามองอีกฝ่าย

คนในตระกูลหลินทุกคนล้วนให้ความสำคัญกับกฎระเบียบ
แม้แต่หลินจ้งผิงที่ขึ้นชื่อเรื่องอารมณ์ร้อน ก็ยังอยู่ในกรอบเสมอมา

มีแต่หลินเยวี่เท่านั้นที่แหกคอก ไม่ชอบทำทนายกฎเกณฑ์
ทางโลก ทั้งยังไร้ความกังวล ชอบสนุกสนาน

หลินเยวี่ไม่พอใจ “อาอิน!”

เมื่อเห็นเขาเริ่มโมโห อวินชู้อินจึงไม่ต่อว่าเขาอีกต่อไป
เพียงแต่ถามหลินเยวี่ว่า “เออะ ไม่พูดเรื่องเจ้าแล้ว พูดถึงท่าน
ยายสามดีกว่า เกิดอะไรขึ้นกับนาง”

“เหตุใดนางจึงดูเหมือนจ้องจะหาเรื่องตระกูลเรา”

ตอนที่ปะทะฝีปากกันก่อนหน้านี้ อวินชู้อินรู้สึกว่
ท่านยายสามดูเหมือนจะมุ่งเป้าไปที่นายท่านผู้เฒ่าหลินกับ
ท่านลุงคนอื่น ๆ เป็นพิเศษ แม้กระทั่งพูดจาเสียดสีหลินไหรวิน
อีกทั้งคำที่ด่าทอนางในเวลาต่อมา เหมือนตั้งใจจะยั่วโมโหท่านตา
อย่างไรชอบกล

ถึงคนตระกูลหลินจะชอบอ้างความอาวุโส แต่นายท่าน
ผู้เฒ่าหลินก็มีฐานะสูงส่ง การที่ท่านอาสามหลินกล้าอาละวาดก็
เหมือนจงใจหาเรื่อง

“นางมีความแค้นกับท่านตาหรือ” อวินชู้อินสงสัย

หลินเยว่เอนตัวฟังราวบันได เขายิ้มเยาะเมื่อได้ยินคำถาม “แน่นอนว่านางมีความแค้น ในสายตาของนางยังเป็นแค้นฝังลึกเสียด้วย”

อวินชูอินเล็กคิ้ว

หลินเยว่เบ้าปาก “ข้าบังเอิญได้ยินท่านแม่พูดถึงเรื่องนี้ว่ากันว่าสมัยที่นางยังสาวก็อารมณ์ร้ายเป็นพิเศษ คนอื่นๆ ในตระกูลหลินต้องยอมนางทุกเรื่อง”

“ตอนนั้นผู้นำตระกูลสายหลักก็คือบิดาของท่านย่าสาม ส่วนท่านทวดของเราเป็นน้องชายของบิดาท่านย่าสาม เขาไม่ยุ่งเกี่ยวเรื่องของตระกูลเลย ท่านปู่จึงไม่มีผู้ใหญ่คอยหนุนหลังตอนเด็กๆ จึงโดนท่านย่าสามรังแกอยู่บ่อยครั้ง”

ตระกูลหลินแม้จะมีประวัติยาวนานเป็นร้อยปี แต่สถานะทางสังคมก็ไม่ได้สูงส่งมากนัก ถึงจะมีภูมิหลังมาบ้าง แต่คนในตระกูลส่วนใหญ่ก็ธรรมดา สิ่งทีพอจะพึ่งพาได้มีเพียงตราประทับของบรรพบุรุษท่านหนึ่งที่เคยเป็นอัครมหาเสนาบดีทั้งไว้เมื่อสามรุ่นก่อน

แต่เรื่องนั้นก็ผ่านมานานแล้ว เมื่อเวลาผ่านไป ปัจจุบัน
ตระกูลหลินอย่างมากก็เป็นเพียงตระกูลที่มีฐานะดีกว่าคนทั่วไป
เท่านั้น

พวกเขาไม่ได้มั่งคั่งล้นฟ้าแต่ก็ไม่ได้ลำบาก บิดาของท่าน
ยาสามก็ไม่ใช่คนที่มีความสามารถอะไร เขาชอบโอ้อวด ชอบ
เข้าหาผู้มีอำนาจ แต่ไร้ความสามารถที่จะทำให้คนอื่นนับถือ
เวลาเข้าหาใครก็มักทำให้ตระกูลขายหน้าอยู่เสมอ

อันที่จริง ตอนที่ตระกูลหลินอยู่ในมือเขาก็อายุในช่วงขาลง
แล้ว หากยึดถือตามกฎหมายเกณฑ์แล้วถ่ายทอดอำนาจมาถึงมือของ
บิดาของท่านยาสามจริงๆ ตระกูลหลินคงล่มสลายภายในสาม
รุ่น แต่โชคดีที่หลินหมิงฉุน ผู้มากด้วยพรสวรรค์ได้ถือกำเนิดขึ้น

นายท่านผู้เผ่าหลินโดดเด่น เป็นที่ยอมรับในหมู่อาจารย์
ผู้ทรงเกียรติ ต่อมาก็ยังมีชื่อเสียงเลื่องลือในวงการวรรณกรรม
จนเป็นที่หมายปองของกลุ่มอิทธิพลต่างๆ

อย่างไรก็ตาม นายท่านผู้เผ่าหลินกลับไม่แสวงหา
หนทางสู่อำนาจ แต่กลับปฏิเสธทุกคน เลือกที่จะรั้งอยู่ในสำนัก
ศึกษาเพื่ออุทิศตนให้กับการสอนหนังสือและให้คำปรึกษาแก่

ผู้คน นอกจากนี้เขายังได้ถ่ายทอดความรู้ที่สั่งสมมาทั้งหมดให้กับศิษย์ผู้โดดเด่นจำนวนนับไม่ถ้วน และปัจจุบันคนเหล่านั้นก็ได้กระจายตัวไปรับใช้ราชสำนักในหลายแคว้น

เนื่องจากผู้คนให้ความสำคัญกับความกตัญญูและการเคารพผู้อาวุโส ไม่ว่าเหล่าศิษย์ของนายท่านผู้เฒ่าหลินจะอยู่ในตำแหน่งใดก็ยังคงให้ความเคารพนับถือเขาเสมือนอาจารย์ดุษฎีเต็ม

นอกจากนี้ นายท่านผู้เฒ่าหลินยังมีน้ำใจเผื่อแผ่ความรู้ ทุกครั้งปีท่านจะเปิดการบรรยายแก่ทุกคน ไม่ว่าจะเป็นบัณฑิตยากจนหรือขุนนางผู้มั่งคั่งก็สามารถเข้าร่วมได้

ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงได้รับการยกย่องว่าเป็น ‘ปรมาจารย์แห่งบัณฑิต’ และ ‘มหาปราชญ์แห่งยุค’

เนื่องจากมีนายท่านผู้เฒ่าหลินอยู่ ตระกูลหลินที่เคยตกต่ำจึงค่อยๆ กลับมาเฟื่องฟูอีกครั้งจนมีสถานะอย่างทุกวันนี้

เมื่อถึงเวลาสืบทอดตำแหน่งผู้นำตระกูลในตอนนั้น ตามธรรมเนียมแล้วตำแหน่งนี้ควรตกเป็นของพี่ชายท่านย่าสาม แต่เขาเป็นคนไม่เอาไหน ไม่เพียงแต่ไม่สามารถช่วยเหลือตระกูล

หลิน ทั้งยังเข้าไปพัวพันกับการแย่งชิงบัลลังก์ ทำให้ทั้งตระกูล
หลินต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย

ในเวลานั้นเอง ท่านย่าสามเพิ่งแต่งงานกับเชื้อพระวงศ์
สายรอง นายท่านผู้เฒ่าหลินได้พยายามเกลี้ยกล่อมนางอย่าง
สุดความสามารถ แต่นางไม่ยอมฟัง คิดว่านายท่านผู้เฒ่าหลิน
อิจฉาไม่อยากให้นางได้ดี

ทั้งบิดาและพี่ใหญ่ของท่านย่าสามต่างเข้าไปพัวพันกับ
การแย่งชิงบัลลังก์ มีหน้าซ้ำยังพยายามลากนายท่านผู้เฒ่าหลิน
เข้าไปเกี่ยวข้องด้วย

หากไม่ใช่เพราะนายท่านผู้เฒ่าหลินถอนตัวออกมา ทั้ง
ยังตัดสินใจแยกตระกูลหลินออกเป็นสองสาย ตอนนั้นตระกูล
หลินอาจถูกพวกเขาลากลงเหว ถูกยึดทรัพย์และประหารชีวิต
ทั้งตระกูลไปแล้ว

หลินเยว้เล่าต่อ “ในตอนนั้น สถานการณ์ในราชสำนัก
วุ่นวายมาก การแย่งชิงบัลลังก์เป็นเรื่องที่อันตรายยิ่ง ท่านปู่
สังเกตเห็นความผิดปกติจึงพาคนในตระกูลแยกตัวออกมา แต่
ท่านย่าสามและครอบครัวกลับถลำลึกเข้าไปในวังวนนี้”

“บิดาและพี่ชายของนางไม่เชื่อฟังคำเตือนของท่านปู่ ยังคงร่วมมือกับทวนอ่องวางแผนใส่ร้ายองค์รัชทายาท สุดท้ายถูกจับได้คาหนังคาเขาด้วยหลักฐานที่ไม่อาจปฏิเสธ จึงถูกประหารชีวิตทันที”

“ฉินจวินอ่องพระสวามีของท่านย่าสามก็เลยโดนหางเลขไปด้วยเพราะมีส่วนกับเรื่องนี้ ฮ่องเต๋ทรงสั่งประหารทั้งตระกูลเกือบสามชั่วโคตร ท่านย่าสามรอดมาได้ก็เพราะนางกำลังตั้งครรภ์ นอกจากนี้ยังเป็นเพราะชื่อเสียงที่โด่งดังของท่านปู่ ทั้งยังเป็นศิษย์ร่วมสำนักกับองค์รัชทายาท หรือเสด็จปู่ของฮ่องเต๋องค์ปัจจุบันนั่นเอง”

“ท่านปู่ถึงกับต้องเข้าวังไปขอความเมตตาให้นาง ฮ่องเต๋จึงทรงพระราชทานอภัยโทษให้ท่านย่าสามกับบุตรอีกสองคนของนางกลับมาอยู่ตระกูลหลินได้”

“ทว่าท่านย่าสามกลับคิดว่าท่านปู่ทรยศท่านพ่อและพี่ชายของนางเพื่อเอาใจองค์รัชทายาท คิดว่าท่านปู่ไม่ยอมช่วยสามีตัวเอง ทำให้นางกลายเป็นม่ายตั้งแต่อายุน้อย”

ในตอนนั้นตระกูลหลินกำลังอยู่ในช่วงวิกฤติ ทุกคนในตระกูลต่างหวาดกลัวและไม่สบายใจ

นายท่านผู้เฒ่าหลินจึงต้องรับหน้าที่เป็นผู้นำตระกูล ปกป้องทุกคนในตระกูล ในเวลานั้นเอง นายท่านผู้เฒ่าหลินก็ประกาศว่านับจากนี้เป็นต้นไป ห้ามคนในตระกูลหลินยุ่งเกี่ยวกับการแย่งชิงบัลลังก์ ไม่หาผลประโยชน์จากการสนับสนุนรัชทายาท และห้ามแต่งงานกับราชวงศ์เป็นอันขาด

หลังจากการแย่งชิงบัลลังก์ครั้งนั้น เมืองหลวงนองไปด้วยเลือด คนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ไม่มีใครรอดชีวิตสักคน

ท่านอาสามหลินรู้ว่านายท่านผู้เฒ่าหลินมีความสัมพันธ์ที่ดีกับราชวงศ์ อ้อนวอนให้เขาช่วยสามีแต่ไม่สำเร็จ นางจึงต้องทนเห็นสามี บิดา มารดา และพี่ชายตายต่อหน้าต่อตา นับจากนั้นมาหญิงชราจึงผูกใจเจ็บ คิดว่านายท่านผู้เฒ่าหลินเห็นคนตายแล้วไม่ช่วยเหลือ ทำให้นางเป็นม่ายตั้งแต่อายุน้อย

ยิ่งไปกว่านั้นนางยังคิดว่านายท่านผู้เฒ่าหลินต้องการตำแหน่งผู้นำตระกูล จึงปล่อยให้บิดากับพี่ชายของนางตาย

บทที่ 282 มีตางอกอยู่บนศีรษะ¹ ทั้งยังไม่กลัวตาย

นายท่านผู้เฒ่าหลินเดิมทีเป็นคนใจกว้าง ทั้งยังสงสารท่าน
อาสามหลินผู้นี้ที่ต้องเลี้ยงลูกทั้งสองตามลำพังหลังสามีเสียชีวิต
ดังนั้นส่วนใหญ่แล้วจึงไม่ถือสานาง แม้กระทั่งดูแลนางด้วยซ้ำ
แม้ว่าบางทีนางจะครอบงำและไร้เหตุผลก็ตาม

ส่วนมากแล้วชายชราจะยอมอดทน แม้แต่หลินเหยียนชิง
กับคนอื่นก็ไม่มีใครอยากจะทำต่อล้อต่อเถียงกับนาง

แต่ใครจะคิดว่าความสงสารที่นายท่านผู้เฒ่าหลินมีต่อ
ท่านอาสามหลินและลูกๆ ของนาง จะทำให้หญิงชราคิดว่าเพราะ
เขารู้สึกผิดและละอายแก่ใจในสิ่งที่เขากระทำต่อตัวเองในอดีต

หลินเยว่พูดถึงตรงนี้ก็อดไม่ได้ที่จะเบะปาก

¹ ตางอกอยู่บนศีรษะ ความหมายว่า 'หยิ่งยโส' หรือ 'มองคนอื่นจากที่สูง' ใช้เพื่อ
บรรยายถึงคนที่หยิ่งผยอง มีท่าทีไม่ยอมลดตัวและไม่เคารพผู้อื่น มักจะทำตัว
สูงส่งและมองคนอื่นในทางลบ

“ข้าคิดว่าท่านปู่ใจดีกับท่านย่าสามเกินไป เจ้าไม่รู้หรือ
กว่าตอนที่เจ้ายังไม่กลับมา เวลานางมาที่จวนของเรา นางเอาแต่
พูดจาเสียตีสี้แตกดันคนอื่นไปทั่ว แล้วยังทำท่าทางหยิ่งยโสอีก”

“ตอนที่ท่านอาหญิงถูกอวินหลีอันหลอกลวง นางยัง
พูดจาถูกจนท่านปู่เกือบล้มป่วยเพราะความโกรธ ต่อมาท่าน
ลุงใหญ่สั่งสอนนางไปครั้งหนึ่งถึงได้ยอมสงบลงบ้าง แต่เวลาเจอ
กับผู้น้อยเยี่ยงพวกเราก็ยังวางท่าใส่เสมอ”

“หลังจากบุตรชายสองคนของนางแต่งงานมีลูก เดิมที
ท่านปู่วางแผนจะเอาชื่อพวกเขากลับเข้าผังตระกูลหลิน ให้พวก
เขาใช้แซ่หลิน แต่ท่านย่าสามกลับต้องการให้พวกเขาใช้แซ่มู่หรง
ตามจินจวินอ๋อง”

ทั้งๆ ที่ตอนนั้นจินจวินอ๋องโดนลงโทษฐานกบฏไปแล้ว
แต่ลูกๆ ของท่านย่าสามก็ยังทำตัวเป็นเสมือนเชื้อพระวงศ์
มาโดยตลอด

ไม่เพียงแต่ใช้แซ่มู่หรงเท่านั้น ทั้งยังชอบไปสูงส่งกับคน
ในราชวงศ์อีกด้วย

ท่านย่าสามมีดวงตางอกอยู่บนศีรษะ เวลามาจวนตระกูล
หลินก็ชอบวางอำนาจ

บุตรของนางก็ทำตามมารดา คิดว่าตัวเองสูงส่งกว่าคนอื่น
ทำตัวกว้างไปทั่วทุกครั้งที่มา น่ารำคาญจริงๆ

ในบรรดาเชื้อสายของท่านย่าสาม นอกจากญาติผู้พี่ฉินที่
ยังพอมีความอ่อนโยนและรู้จักมารยาทอยู่บ้าง คนอื่นๆ ไม่ได้เรื่อง
สักคน

แม้ว่าจะมีอายุไล่เลี่ยกัน แต่หลินเยว่ไม่เคยไปมาหาสู่กับ
พวกเขาเลย

หลินเยว่ถอนหายใจ “น่าเสียดายพี่สาวฉินนัก นางนิสัยดี
มาก”

“ทุกครั้งที่ท่านย่าสาม บิดามารดาหรือพี่ชายของนาง
ก่อเรื่อง หลานสาวอย่างนางต้องคอยตามเช็ดตามล้างให้ตลอด
ท่านปู่ชอบพี่สาวฉินมาก เขาอยากพานางกลับเข้าตระกูลหลิน
และเปลี่ยนแซ่ของนางเป็นแซ่หลิน จะได้หาคู่ครองที่ดีให้นาง”

“แต่ท่านอย่าสามเไม่เห็นด้วย นางยื่นกรานว่าจะให้นางเป็น
เชื้อพระวงศ์ เป็นสายเลือดมังกร...”

ถ้าสืบเชื้อสายราชวงศ์จริงก็คงสูงส่งอยู่หรอก แต่
เรื่องราวของพวกเขาไม่น่าอับอายเกินไป

อีกทั้งผู้สืบทอดเชื้อสายของฉินจวินอ่องมีเพียงท่านย่า
กับลูกหลานของนางเท่านั้น แต่นับตั้งแต่บัดนั้น นี่ก็เปลี่ยน
ฮ่องเต้มาถึงสองพระองค์แล้ว

ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันขึ้นครองราชย์อย่างกะทันหัน
คนในราชวงศ์ต่างถูกผู้สำเร็จราชการสังหารจนเหลือเพียงไม่กี่คน
อีกทั้ง หลังจากฉินจวินอ่องก่อกบฏแล้ว เขาก็ถูกตัดเชื้อออกจาก
ตระกูลราชวงศ์ เกรงว่าฮ่องเต้ปัจจุบันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าราชวงศ์
เคยมีฉินจวินอ่องมาก่อน แล้วเขาจะจำลูกหลานกบฏได้อย่างไร

คนในราชวงศ์ที่รู้เรื่องฉินจวินอ่องต่างก็ถูกเหี้ยมหยาม
ทั้งนั้น

ส่วนคนที่ไม่รู้ก็คงไม่เคยได้ยินชื่อท่านย่าสามกับ
ลูกหลานของนางมาก่อน

ท่านอาสาสมัครไม่รู้ร้อนหนาว ยังถือว่าตนเป็นแม่ม่าย
ของเชื้อพระวงศ์ สั่งสอนบุตรหลานตัวเองให้คิดว่าตัวเองเป็น
เชื้อพระวงศ์ที่อยู่เหนือผู้อื่น...

เรื่องนี้จะนำไปก็พูดยาก

หลังจากอวีนซุอินได้ยินเรื่องของท่านอาสาสมัครหลินจาก
หลินเยว่แล้วก็อดไม่ได้ที่จะอ้าปากค้าง นางไม่คิดว่าจะมีเรื่องราว
เช่นนี้ ที่แท้หญิงชราผู้นั้นทั้งโหดร้ายและโง่เขลา

ฉินจวินต้องสิ้นไปตั้งนานแล้ว อีกทั้งยังสิ้นพระชนม์
เพราะมีความผิดฐานก่อกบฏ

คนที่ฉลาดสักหน่อยย่อมรู้ว่าสมควรตัดความสัมพันธ์
ยิ่งไปกว่านั้น ด้วยชื่อเสียงตระกูลหลินในตอนนั้น หากให้ลูกหลาน
กลับสู่ฝั่งวงศ์ตระกูล เปลี่ยนเป็นแซ่หลิน ไม่ว่าจะเรื่องหน้าที่การ
งานหรืองานมงคลสมรสก็จะทำให้ผู้คนมองพวกเขาในแง่ดีกว่านี้

ท่านอาสาสมัครผู้นี้ช่างประหลาดเสียจริง ยึดติดกับ
เชื้อสายราชวงศ์ที่ไม่มีอยู่จริง ให้ลูกหลานใช้แซ่ตามราชวงศ์
ทั้งที่ไม่มีใครยอมรับว่าพวกเขาเป็นคนของราชวงศ์ ไม่แน่ว่า
ฝั่งวงศ์ตระกูลมู่หรงอาจไม่มีชื่อคนเหล่านี้ด้วยซ้ำ

ไม่อายบ้างหรือ

อวิ้นชู่อินร้องจ๊ๆ ออกมา “นางประหลาดอย่างแท้จริง”

“ใช่แล้ว” หลินเยว่พยักหน้าอย่างแรง “ข้าก็คิดว่านางเป็นคนประหลาดเช่นกัน”

“ท่านปู่กับท่านลุงใหญ่ไม่สนใจเรื่องโง่เขลาที่นางทำในอดีต พวกเขาทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเพื่อความสงบสุขของตระกูล แต่ใครจะไปคิดว่าหญิงชราคนนี้ได้คืบจะเอาศอก ถึงขั้นพูดเรื่องที่ไม่ควรพูด ต้าท่านอาหญิงกับเจ้าต่อหน้าท่านปู่”

“หากท่านปู่กับท่านลุงยังทนนางได้สัปดาห์”

หลินโหลวอินเป็นเรื่องที่นายท่านผู้เฒ่าหลินเสียใจมากที่สุด หากพูดถึงเรื่องอื่น นายท่านผู้เฒ่าหลินอาจจะทำเป็นไม่ได้ยิน

แต่หากพูดถึงบุตรสาวของเขา นั้นไม่เท่ากับรันทดที่ตายหรือ!

อวิ้นชู่อินมองเขา “ข้าคิดว่านางจงใจพูดเหน็บแนมเรื่องงานแต่งงานของข้ากับอาหยวนใช่หรือไม่”

“นางไม่เห็นบสิแปลก”

หลินเยว่กลอกตา “เจ้าไม่รู้หรือ นางเคยพยายามจับคู่ให้พี่สาวฉิน จ้องแต่จะจับตระกูลใหญ่กับเชื้อพระวงศ์ในเมืองหลวงเท่านั้น ท่านปู่เคยต่อนางเรื่องนี้ไปแล้วรอบหนึ่ง”

“พี่สาวฉินมีคนที่ชอบพออยู่แล้ว เขาเป็นจวีเหริน² นับว่าเป็นลูกศิษย์ของท่านลุงใหญ่ แม้ว่าครอบครัวจะไม่ได้ร่ำรวย แต่ก็นิสัยดี มีความรู้ความสามารถที่ยอดเยี่ยม ได้รับใช้ราชสำนักตั้งแต่อายุยังน้อย แม้แต่ท่านปู่ยังพูดว่าหากไม่มีอะไรผิดพลาดอนาคตจะต้องรุ่งเรืองเป็นแน่”

“ท่านลุงใหญ่ตั้งใจจะให้พี่สาวฉินแต่งงานกับเขา แต่ท่านย่าสามไม่ยอม บอกว่าท่านลุงจงใจให้นางแต่งงานกับคนสถานะต่ำกว่า เพื่อขัดขวางไม่ให้พวกเขาได้เกี่ยวดองกับคนใหญ่คนโต”

² จวีเหริน ผู้สอบผ่านการสอบระดับจังหวัด ซึ่งในอดีตใช้สำหรับผู้ที่สอบผ่านการสอบในระบบการศึกษาของจีนโบราณที่เรียกว่า ‘การสอบเคอจวี’ การสอบนี้เป็นขั้นตอนหนึ่งในการรับข้าราชการ การสอบผ่านระดับนี้ทำให้ผู้สอบมีสิทธิ์สอบต่อในระดับสูงขึ้น เช่นการสอบระดับราชสำนัก

หลินเยว้เคยเจอกับคนที่หลินจินชอบ หน้าตาไม่เลวนิสัยอ่อนโยน ที่สำคัญคือครอบครัวของเขาเรียบง่าย มีมารดานิสัยดีผู้หนึ่ง ไร้ซึ่งพี่น้อง ไม่มีความวุ่นวายภายในครอบครัว

มารดาของเขานิศัยดีมาก พี่สาวจินแต่งงานไปก็สามารถดูแลเรือนได้เลย ทั้งยังมีตระกูลหลินสนับสนุน ต่อให้คนผู้นั้นได้ดีในอนาคตก็ไม่มีทางทำผิดต่อภรรยา

แม้ว่าตอนนี้ฐานะครอบครัวของเขาจะธรรมดา ทว่าทราบใดที่สามีภรรยาเป็นหนึ่งเดียวกัน มีหลินเหยียนชิงและนายท่านผู้เฒ่าหลินคอยช่วยเหลือ ชีวิตข้างหน้าก็จะไม่ลำบาก

หลินจินเองก็ชอบชายผู้นั้นเช่นกัน และเขาก็ดีต่อนางไม่น้อย

ทั้งสองคนรักใคร่กัน เดิมทีควรเป็นงานแต่งงานที่ยอดเยี่ยม แต่ท่านอาสามหลินเข้ามาขัดขวาง นางไม่เพียงสร้างปัญหาเท่านั้น ยังชี้หน้าด่าเขาที่ปรารถนาในสถานะเชื้อราชวงศ์มู่หรงของพวกเขากล่าวว่าเขาไม่คู่ควรกับหลินจิน นางต้องการจะหาขุนนางระดับสูงให้หลินจิน

“ที่จริงตอนท่านย่าสามหาคุณให้พี่สาวฉัน นางหมายตา
ท่านผู้สำเร็จราชการแผ่นดินไว้เช่นกัน”

“น้องเขยของข้ามีอำนาจและอยู่ในตำแหน่งสูง ไม่ข้อง
เกี่ยวกับสตรีแม้แต่คนเดียว ท่านย่าสามจึงอยากให้พี่สาวฉัน
แต่งเข้าจวนของเธอ แต่น่าเสียดายที่นางไม่สามารถแม้แต่จะ
ผ่านเข้าประตูจวนผู้สำเร็จราชการได้ด้วยซ้ำ”

อวินชูอินเล็กคิ้ว “มีเรื่องเช่นนี้ด้วยหรือ”

หลินเยว่พยักหน้า “แน่นอน ข้าได้ยืนยันว่านางสาวพี่สาว
ฉันไปอยู่หลายครั้ง หวังว่าจะได้เจอท่านเองโดยบังเอิญ แต่
ข้างกายท่านเองมีคนคอยคุ้มกันตลอดเวลา ไม่ปล่อยให้นาง
ได้โอกาส”

“มีเพียงครั้งเดียวที่นางโชคดีมีโอกาส แต่ก็เกือบเอาชีวิต
ไม่รอด”

บทที่ 283 คนขี่ลาคที่รังแกผู้อ่อนแอ
แต่กลัวผู้แข็งแกร่ง

อวินชู้ฮินสนใจเรื่องนี้ทันทีที่ได้ยิน “เกิดอะไรขึ้น”

คนอะไรไล่ตามผู้ชายจนเกือบเอาชีวิตไปทิ้ง

หลินเยว่แหม่ปาก รู้สึกพูดไม่ออกเล็กน้อย

สถานที่ที่จวินจิวหยวนไปได้ ท่านอาสามหลินยอมเข้าไปไม่ได้ และสถานที่ที่นางไปได้ ท่านอ๋องคงไม่คิดจะไป แม้ว่าคนของจวนผู้สำเร็จราชการจะออกไปข้างนอกเป็นครั้งคราว แต่โดยส่วนใหญ่แล้ว จวินจิวหยวนจะให้คนจัดการสถานที่ให้เรียบร้อยล่วงหน้าก่อนทุกครั้ง

หลินเยว่ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ แต่ได้ยินคนในจวนพูดกันภายหลังว่า ครั้งเดียวที่ท่านอาสามหลินหาโอกาสได้สำเร็จและผลักหลินฉินกับแม่นางอีกคนในตระกูลหลินไปหาจวินจิวหยวนได้ ก็คือตอนนางติดตามคนรับใช้ของจวนที่เชิญท่านผู้สำเร็จราชการไปร่วมงานเลี้ยง

ท่านอาสามหลินพาหลานสาวทั้งสองคนเข้าไปก่อน
อุดส่าห์มาอยู่ตรงหน้าจวินจิวหยวนได้ทันที ผลปรากฏว่า ยังไม่
ทันที่หลานสาวอีกคนจะแกลังล้มทำสุราหกใส่ แล้วแสรงโผเข้าสู่
อ้อมแขนท่านอ่อง จวินจิวหยวนกลับเบี่ยงตัวหลบเสียก่อน
ส่งผลให้ทั้งสองคนล้มลงกระแทกพื้น จากนั้นเมื่อเห็นว่าชายเสื้อ
ของตนเปียกสุรา ใบหน้าของท่านอ่องเย็นเยียบ ฉีกชายเสื้อที่
เปื้อนสุราออกทันที

ท่านอาสามยังไม่ทันจะอ้าปากยกยอความงามของ
หลานสาว จวินจิวหยวนก็สั่งให้คนจับพวกนางออกไปโดย
เกือบจะหักคอหลานสาวทั้งสองเสียด้วยซ้ำ หากไม่ใช่เพราะ
หลินฉินรีบเข้าไปอ้อนวอน อีกทั้งเจ้าของจวนไม่คิดจะมีเรื่องกับ
ตระกูลหลินจึงช่วยพูดขอความเมตตาให้ วันนั้นหญิงชราคง
เอาชีวิตไม่รอด

คนรอดกลับมาได้ แต่การถูกโบยสร้างความเจ็บปวด
ทรมานให้นางเป็นอย่างมาก

นอกจากนี้ความไร้หัวใจและความโหดเหี้ยมของจวิน-
จิวหยวน ทำให้ท่านอาสามหลินล้มเลิกความคิดที่จะเกี่ยวดอง
กับท่านผู้สำเร็จราชการอีก

อวิ้นชูอินหัวเราะเสียงดังเมื่อได้ยินเรื่องนี้ “นางช่างใจกล้า
เสียจริง”

จวินจิวหยวนรักความสะอาด ต่อให้สกปรกเพียงเล็กน้อย
ก็ต้องอาบน้ำ เขาแช่น้ำได้วันละสามครั้งด้วยซ้ำ

เมื่ออวิ้นชูอินพบกับเขาครั้งแรกตอนกลายเป็นกระต่าย
นางก็เกือบถูกเขาฆ่าและเอาไปทำน้ำแกงกระต่ายเสียแล้ว เพียง
เพราะโคลนบนตัวนางเปื้อนเสื้อผ้าของเขา

ต่อมาบนเรือระหว่างทางกลับเมืองหลวง จวินจิวหยวน
อาบน้ำวันละสามครั้ง แม้แต่อุ้งเท้าของนางก็ไม่ยอมให้เปื้อน
แม้แต่หยดเดียว ถูกหิวชนจนแทบจะเป็นกระต่ายหัวโล้นอยู่แล้ว
นับประสาอะไรกับคนอื่นเล่า

อวิ้นชูอินพูดไปหัวเราะไป “จะนั้นที่นางทำตัวเช่นนี้
เป็นเพราะผิดหวังที่หลานตัวเองแต่งเข้าตระกูลชนชั้นสูงไม่ได้
หรือริษยาที่ข้าหมั่นหมายกับอาหยวนกันแน่”

“ไม่เช่นนั้นแล้ว เจ้าคิดว่าเหตุใดนางต้องเล่นงานเจ้าด้วย
เล่า” หลินเยวี่มูยปาก

ทุกคนรู้ดีว่าหลินโรวินเป็นเรื่องอ่อนไหวของนายท่าน
ผู้เฒ่าหลิน ใครจะโง่ไปพูดถึงนางกัน

ด้านหนึ่ง เพราะท่านอาสามหลินโกรธแค้นนายท่าน
ผู้เฒ่าหลินมานาน อีกด้านหนึ่งก็เพราะอิจฉา³วินชู้⁴อินที่ได้แต่ง
เข้าจวนผู้สำเร็จราชการ ได้ ‘เกาะกิ่งไม้สูง’³ที่นางเคยพยายาม
ทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาแต่ไม่สำเร็จ จึงพุดจาไม่รู้จักคิด

อวินชู้⁴อินสายหัว “ถ้าอย่างนั้นนางก็ไม่ได้ไร้เดียงสาจริงๆ”

ทั้งเห็นแก่ตัว ทั้งร้ายกาจ ยังจะโง่เขลาอีก สมควรแล้วที่
จะโดนเช่นนี้

ทั้งสองนั่งคุยกันอยู่ที่บันไดครุหนึ่ง ไม่นานหลินเหยียนชิง
และคนอื่นๆ ก็จัดการเรื่องทุกอย่างเรียบร้อย

ท่านอาสามหลินทำร้ายผู้อื่น ได้ยินว่าทุบหัวคนแตก
เลือดไหลนองพื้นจนคนผู้นั้นเกือบตาย นี่ไม่ใช่เรื่องภายใน
ตระกูลอีกต่อไป

³ เกาะกิ่งไม้สูง มีความหมายเชิงเปรียบเทียบว่าคนที่มียอำนาจหรือสถานะ
ทางสังคมสูงส่ง

หลังจากนางถูกที่ว่าการพาตัวไปในวันรุ่งขึ้น ตามกฎหมายแล้วต้องถูกตัดสินโทษตามกฎหมาย ทว่าลูกหลานของหญิงชราต่างวิ่งมาร้องไห้ไว้วายที่ตระกูลหลิน คนในจวนของญาติคนที่ถูกทำร้ายก็มาเอาเรื่องเช่นกัน

ครั้งนี้นายท่านผู้เฒ่าหลินไม่ยอมไว้หน้าใครเลย เพียงทำหน้าเย็นชาไม่ยอมพบใคร สั่งให้หลินเหยียนชิงไล่พวกเขาออกไป

เมื่อคนจากที่ว่าการมาถามไถ่ เขาก็แค่บอกให้ทำตามหน้าที่ ตัดสินลงโทษตามเห็นสมควร

ญาติของตระกูลหลินหลายคนจึงถูกห่อตัวราวกับมัมมี่อยู่บนเตียงในช่วงตรุษจีน ส่วนท่านอาสามหลินก็ต้องติดคุกเพราะทำร้ายผู้อื่นโดยธรรมชาติ

ความผิดข้อหาทำร้ายผู้คนของนางไม่ได้ร้ายแรงมาก แต่ใครจะไปคิดว่าเรื่องที่นาง ‘รังแก’ อวินซุอินจะรู้ไปถึงผู้สำเร็จราชการ

หลังจากที่จวินจิวหยวนรู้ว่านางทำให้คู่หมั้นของตนต้องอับอาย เขาก็ออกคำสั่งให้ลงโทษท่านอาสามหลินทันทีโดย

ไม่ต้องรอให้ผ่านช่วงปีใหม่ โทษจำคุกสามเดือนก็เพิ่มเป็นสามปี
โทษฐานหมิ่นพระเกียรติพระราชาผู้สำเร็จราชการ

ลูกหลานของนางรู้เข้าก็พากันไปที่จวนตระกูลหลิน
รุมตำหนิวันชู้ฉินว่าใจไม่ไ้ระกำและโหดเหี้ยม ไม่เห็นแก่ญาติ
พี่น้อง จากนั้นพวกเขาก็ถูกองค์กรรักษ่มังกรเงินเกราะดำจับตัว
หน้าจวนตระกูลหลิน ส่งกรมอาญาในวันเดียวกัน

ทุกคนที่เข้าไปในกรมอาญาต่างถูกโบย คนที่ด่ารุนแรง
หนอยยังถูกลงโทษให้ไปใช้แรงงานหนักถึงสามเดือน

จวินจิวหยวนไม่ได้พูดอะไร ยิ่งไม่ได้ข่มขู่ใคร

เขาเพียงแต่ให้คนهامสินสอดที่ยาวเหยียดถึงสามถนน
ไปที่จวนตระกูลหลินในวันรุ่งขึ้น ขากลับยังทิ้งทหารองค์กรรักษ่มังกรเงินเกราะดำไว้เพื่อคุ้มครองวันชู้ฉินกับคนในจวนอีกด้วย

เมื่อคนในครอบครัวของหลินซื้อเห็นทหารองค์กรรักษ่มังกรเงินเกราะดำถือดาบเฝ้าอยู่หน้าจวน รวากับว่าหากใครพูดไม่เข้าหูจะถูกตัดหัวโดยไม่ถามหาความผิด ทุกคนจึงเจี๊ยบเหมือนไก่⁴

⁴ สำนวนเจี๊ยบเหมือนไก่ หมายถึง เจี๊ยบมาก ไม่ส่งเสียงใดๆ เหมือนกับไก่ที่ไม่ส่งเสียงร้อง

การกระทำของท่านผู้สำเร็จราชการทำให้พวกเขา
หวาดกลัว แต่ที่น่าตกใจมากกว่านั้นคือการที่นายท่านผู้เฒ่า
หลินและหลินเหยียนชิงนั่งเฉย

หลังจากเหตุการณ์ผ่านไป คนอื่นๆ ในตระกูลหลิน
ดูเหมือนจะเข้าใจแล้วว่าชายชราและคนอื่นๆ ไม่จำเป็นต้อง
ตามใจพวกเขาไปเสียทุกเรื่อง และก็ใช้ว่าจะไม่มีความอดทนเลย

เมื่อเต็มใจพวกเขาย่อมปกป้องคนในตระกูลหลิน ให้พวก
เขาได้รับผลประโยชน์ไปด้วย

แต่หากพวกเขาไม่เต็มใจ ใครจะไปจดจำพวกเขาได้

ท่านอาสามหลินเป็นลูกพี่ลูกน้องของนายท่านผู้เฒ่าหลิน
ส่วนคนที่ถูกโอบยและส่งไปใช้แรงงานหนักเหล่านั้นก็เป็นหลาน
แท้ๆ ของเขา ซึ่งไม่เพียงถูกจับเท่านั้น แต่ยังถูกโอบยโดยไม่ไว้
หน้าอีกด้วย

ขนาดท่านอาสามยังเป็นเช่นนี้ แล้วพวกเขาจะเหลืออะไร

เมื่อมีตัวอย่างให้เห็น ญาติคนอื่นในตระกูลหลินจึงสงบ
เสีี่ยมเจียมตัวกันมากขึ้น

วันต่อมา พวกเขาล้วนทำตัวอยู่ในกรอบ ว่านอนสอนง่าย เป็นอย่างยิ่ง เมื่อมาที่จวนตระกูลหลินก็ปฏิบัติตามกฎ ไม่มีใครกล้าพูดเรื่องอวิ้นชูอินกับมารดาของนางอีก ยิ่งไม่มีใครกล้าวิพากษ์วิจารณ์เรื่องการแต่งงานของอวิ้นชูอินและจวินจิวหยวนอีกเลย

“วิธีของท่านดีจริง ๆ”

อวิ้นชูอินเอนหลังฟังตั้งนุ้มในจวนผู้สำเร็จราชการ พลังกินขนมถั่วแดงรังก แก้มของนางแดงระเรื่อเพราะความร้อนในห้อง

นางบ่นกับจวินจิวหยวน

“ท่านไม่รู้อะไร วันนั้นตอนที่เห็นคนนำรำคาญพวกนั้น ข้าอยากจะบิดคอพวกเขาให้ตายเสียตรงนั้น”

โดยเฉพาะท่านอาสามหลินอะไรนั้น แม้ว่าผีปากจะสู้อวิ้นชูอินไม่ได้ โดนนางตอกกลับไปชุดใหญ่ แต่อวิ้นชูอินหาใช่

คนใจเย็นไม่ หากไม่ติดว่าต้องเกรงใจนายท่านผู้เฒ่าหลินกับ
คนอื่น นางคงสังหารคนทิ้งไปแล้ว

ท่านอ๋องพลิกสารในมือ ตอบพร้อมจัดการเรื่องงานไปด้วย

“ถึงอย่างไรพวกเขาก็เป็นคนตระกูลหลิน หากเจ้าฆ่า
พวกเขา ท่านตาคงไม่สบายใจ อีกอย่าง ช่วงปีใหม่มันไม่เป็น
มงคล”

การฆ่าคนเป็นเรื่องง่าย แต่ต่อให้ตัดหัวคนเหล่านั้น ก็ยังมี
คนอื่นมาพูดจาหยาบค้ายแทนอยู่ดี

สุดท้ายแล้วทั้งคู่กำลังจะแต่งงานกันในเร็วๆ นี้ จวิน-
จิ๋วหยวนไม่อยากให้ใครมารบกวนความสุขในงานสมรสของ
พวกเขา

“ล้วนเป็นคนซี้ซลาดที่รังแกคนอ่อนแอ แต่หวาดกลัว
คนแข็งแกร่ง ได้รับบทเรียนไปแล้วยอมทำให้พวกเขาอยู่กัน
อย่างสงบสุข”

จะว่าไปแล้ว ตระกูลหลินก็น่าสนใจดีเหมือนกัน ดูเหมือน
ว่าความภาคภูมิใจของทั้งตระกูลจะตกทอดมาอยู่ที่สายเลือด

ของนายท่านผู้เฒ่าหลิน ส่วนคนอื่นแทบจะไม่มีใครมีความ
กล้าหาญเช่นนั้นเลย

ดอญ่า

บทที่ 284 จวินจิวหยวน
เอื้อมมือหยิบเศษขนมออกจากปากของนาง

คนเหล่านั้นในตระกูลหลินชอบทำตัวอยู่เหนือผู้อื่น
ในวันปกติ เพลิดเพลินกับผลประโยชน์ที่ได้รับจากนายท่าน
ผู้เฒ่าหลินจนเคยชินโดยไม่ต้องลงมือทำอะไรเองให้ยุ่งยาก

หลังจากถูกโบยและข่มขู่ไปครั้งหนึ่งก็ต่างหวาดกลัวจน
ไม่กล้าเหยียดกรงเล็บอีก ได้แต่หดหู่อยู่เงียบๆ

อวินซู้ฮันกัดขนมถั่วแดงพลางเหลือบมองจวินจิวหยวน
“ท่านยังเชื่อเรื่องความเป็นมงคลอยู่อีกหรือ”

จวินจิวหยวนปิดสารในมือแล้วพูดขึ้นเรียบๆ “ข้าไม่ใช่
คนงมงาย เพียงแต่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับเจ้า ข้าไม่อยากให้เกิด
อุบัติเหตุแม้แต่นิดเดียว”

เทพก็ดี พุทธรักษา ข่า ไม่เชื่อทั้งนั้น

แต่ถ้าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกระต่ายน้อยของเขาแล้ว
ตราบดีที่สามารถทำให้นางปลอดภัยและทำให้พวกเขาอยู่

ด้วยกันไปจนแก่เฒ่าอย่างสงบสุข ต่อให้ต้องอันวอนเทพเจ้า
หรือบูชาพระโพธิสัตว์ เขาก็ยินดีทำ

จวินจิวหยวนเห็นหญิงสาวเบิกตากว้าง มีเศษขนมติดอยู่ที่
มุมปาก จึงเอื้อมมือไปหยิบเศษขนมออกแล้วเอาเข้าปากลองชิม
ชั่วขณะต่อมาเขาก็ขมวดคิ้วเพราะรสชาติที่หวานเกินไป ไม่รู้ว่า
อาอินชอบของหวานเลี่ยนเช่นนี้ไปได้อย่างไร

เขาเซ็ดปากให้แห้ง ยกมืออย่างอ่อนโยน

ดวงตาสีดำเป็นประกายระยิบระยับ ใบหน้าหล่อเหลา
ตัดกับแสงแดดที่สาดส่องเข้ามาทางหน้าต่าง งงงามจนไม่อาจ
ละสายตา

“อวินจิ้นหยวนถูกทิ้งอยู่ข้างนอกมาหลายวันแล้ว เจ้าจะ
ให้เขาเร่ร่อนอีกนานแค่ไหน” จวินจิวหยวนถามขึ้น

“หืม?”

อวินชู้อินเหม่อมองหนุ่มรูปงามตรงหน้าอย่างตกตะลึง
เมื่อเห็นเขาเลิกคิ้วนางถึงได้สติ ทันใดนั้นใบหน้าก็แดงก่ำอย่าง
น่าสงสัย “ท่านพูดว่าอะไรนะ”

จวินจิวหยวนมองนาง “เจ้ามองอะไรอยู่ ไม่ได้ยินสิ่งที่ข้าพูดหรือ”

“เปล่าเสียหน่อย!”

อวิ้นชู้⁺อินตอบอย่างร้อนรน สีหน้าละอายใจ นางจะให้เขารู้ว่าตนเองตาพร่าเพราะความงามของเขาได้อย่างไร

ท่านอ๋องข้าเลื่อมมองนางอยู่ครู่หนึ่ง รวากับจู่ๆ ก็เข้าใจในสิ่งที่เกิดขึ้น อตไม่ได้ที่จะหัวเราะออกมา

เมื่อเห็นว่าอวิ้นชู้⁺อินจ้องเขา เขาจึงพูดด้วยรอยยิ้มว่า “เมื่อครู่ข้าถามเจ้า ว่าเจ้าคิดจะจัดการน้องชายราคาถูของเจ้าที่ถูกไล่ออกจากจวนเมื่อใด”

อวิ้นชู้⁺อินถูกเขาหัวเราะจนรู้สึกอึดอัดเล็กน้อย นางบีบขนมถั่วแดงรงนกในมือแล้วพูดว่า

“เหตุใดข้าต้องจัดการเขาด้วย”

“เจ้าจะให้เขาร้อนร่อยุ่เช่นนี้หรือ” จวินจิวหยวนสงสัย

อวินชู้ยินตอบเสียงเรียบๆ “ร้อนรุ่มแล้วอย่างไรเล่า เขา
เสวยสุขมาสิบปี ทรมานพีศาวของตนเองมาตลอด เพิ่งถูกไล่
ออกจากจวนไม่กี่วัน จะไปเข้าใจความทุกข์ยากของโลกใบนี้
ได้อย่างไร”

ช่วงเวลาไม่กี่วันเรียกว่าประสบการณ์ชีวิต ถึงจะได้
บทเรียนก็ไม่อาจจำฝังใจ

นางต้องการให้เขาจดจำไปชั่วชีวิต แม้ว่าจะได้ความสุข
สบายและกลับคืนสู่ชีวิตปกติแล้ว เขาก็จะไม่มีวันลืมเรื่องที่เคย
ประสบพบเจอ นั้นถึงจะเรียกว่าถูกความโหดร้ายของสังคมทุบตี

อวินชู้ยินมองท่านอ๋อง “เหตุใดหรือ ท่านคงไม่ได้ส่งสาร
เขาชั้นมาหรือไม่ใช่ไหม”

“เจ้ายังไม่ส่งสารเขา แล้วเหตุใดข้าต้องส่งสารเขาด้วยเล่า”

จวินจิวหยวนตอบอย่างไม่ใส่ใจ สำหรับเขาแล้วเด็กคนนั้น
ก็เป็นแค่น้องชายอวินชู้ยิน นอกเหนือจากนั้นก็ไม่ได้ต่างอะไรกับ
คนแปลกหน้า

หญิงสาวถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น “แล้วช่วงนี้เขาเป็นอย่างไรบ้าง”

จวินจิวหยวนตอบเรียบ ๆ “ก็อย่างที่เห็น หลังจากทีออกไปวันนั้นแล้วก็ใจแข็งไม่ยอมกลับตระกูลวีน ไม่ยอมลดทูลจิมาหาเจ้า ต่อมาได้ยินว่าไปอาศัยอยู่ที่วัดร้างแถวชานเมืองหลวง”

“เขาไม่รู้วิธีเก็บทรัพย์สินให้ดี จึงตกเป็นเป้าหมายของขอลานหลายคน โดนปล้นเสื้อผ้าและของมีค่าติดตัวไปจนหมด”

อวีนจิ้นหยวนเติบโตอยู่บนกองเงินกองทอง จู่ ๆ ต้องมาตกต่ำแร้นแค้น จะรู้จักซ่อนจุดอ่อนของตัวเองได้อย่างไร

เดิมที่ยังพอมีเงินติดตัวอยู่บ้าง หากประหยัดสักหน่อยก็คงอยู่ได้อีกหลายวัน แต่เขาดันใช้เงินฟุ่มเฟือยตอนซื้อของจึงถูกผู้อื่นจับตามอง

ก่อนหน้านี้เวลาอวีนจิ้นหยวนออกไปไหนมาไหน ก็มีทั้งรถม้าทั้งบ่าวไพร่ล้อมหน้าล้อมหลัง ย่อมไม่มีใครกล้าเข้าไปยุ่งเกี่ยว ตอนนี้แม้จะแต่งกายด้วยอาภรณ์หรูหราแต่ก็อยู่ตัวคนเดียว เสื้อผ้าเปราะเปื้อนหอมแมมไปด้วยฝุ่นธุลคล้ายคุณชายตกยากเสียมากกว่า จะไม่ดึงดูดสายตาคนชั่วได้อย่างไร

“ว่านจวินรายงานว่าเมื่อวานเขาเจอคนลักพาตัวเด็ก หากวิ่งไม่เร็วพอคงถูกวางยาลักพาตัวออกจากเมืองหลวงไปแล้ว อาจจะเอาชีวิตไม่รอดก็เป็นได้”

อวินซู้ฮินได้ยินแล้วก็ร้องจ๊ๆ อย่างประหลาดใจ “นี่เขาโซคร้าย หรือดวงตกกันแน่”

“แต่ไม่กี่วันก็เจอเรื่องราวมากมายขนาดนี้ ต่อไปหากเขากลับมาจริงๆ พวกเราต้องอยู่ให้ห่างเขาสักหน่อย อย่าให้โซคร้ายกระโดดมาเกาะติดพวกเราไปด้วย”

จวินจิวหยวนหัวเราะ มองคนรักแล้วพูดว่า

“เจ้าช่างใจร้ายเสียจริง อย่างกับว่าอวินจิ้นหยวนเป็นเด็กที่ถูกเก็บมาเลี้ยงอย่างไรอย่างนั้น”

อวินซู้ฮินได้ยินแล้วก็ไม่ได้รู้สึกหนักอกหนักใจแต่อย่างใด นางไม่ใช่เจ้าของร่างเดิม ย่อมไม่มีความรู้สึกต่ออวินจิ้นหยวน หากอวินจิ้นหยวนดีกับเจ้าของร่างเดิมเท่าตระกูลหลิน หรือไม่เคยทำเรื่องเลวร้ายเหล่านั้นมาก่อน นางย่อมช่วยปกป้องเขาแทนเจ้าของร่างเดิมอยู่แล้ว

ทว่าอวิ⁺นจันหยวนเป็นเพียงหมาป่าตาขาว จะให้นางรู้สึกดีกับเด็กคนนี้ได้อย่างไร

การที่ยอมให้โอกาสเขาได้กลับตัวก็เพราะเห็นแก่ตระกูลหลิน แต่จะให้ไปดูแลและสั่งสอนเขาด้วยความจริงใจ...

นางไม่ได้วางถึงเพียงนั้น!

“ให้คนของท่านจับตาดูเขาไว้อย่าให้เขาตายก็พอ รอข้าจัดการอวิ⁺นหลินกับตระกูลอวิ⁺นให้เรียบร้อยก่อน ข้าจะจัดการเรื่องของเขาทีหลัง” อวิ⁺นชูอินพูด

จวินจิวหยวนเห็นว่านางไม่ใส่ใจอวิ⁺นจันหยวน จึงไม่เข้าซี่ต่อ

เขาไม่ใช่คนใจบุญสุนทานอยู่แล้ว ความเมตตาเดียวของเขาก็มิให้เจ้ากระต่ายน้อยเท่านั้น ส่วนคนที่ไม่ดีกับอวิ⁺นชูอิน เขาย่อมไม่คิดจะข้องแหวด้วย

จวินจิวหยวนถามหญิงสาว “เจ้าจะอย่างไรกับอวิ⁺นหลิน”

“คนที่ถูกส่งให้ไปสืบเกี่ยวกับคนที่อวินหลิอันติดต่อกับ
ก่อนหน้านี้อกลับมาพร้อมหลักฐานทั้งหมดแล้ว แต่เรื่องการ
เสียชีวิตของแม่เจ้า...”

อวินชูอินหรือตาลง นางรู้สึกว่าการตายของหลินซือ
ผิดปกติแต่กลับหาหลักฐานไม่พบ

ตระกูลหลินส่งคนไปสืบแล้ว แม้แต่คนของจวนผู้สำเร็จ
ราชการก็เข้ามาแทรกแซง แต่คนมากมายขนาดนี้กลับไม่พบ
คนที่เกี่ยวข้องกับการทำคลอดของหลินซือเลย

ไม่ว่าจะเป็นป่าวรับใช้ของหลินซือในตอนนั้น หรือหมอ
ตำแยที่ทำคลอด

คนเหล่านั้นไม่ตายก็สูญหายไปสิ้น ไม่เหลือเบาะแสใดๆ
ไว้ให้นางค้นพบ

ในเมื่อไม่มีร่องรอย นั้นยังเป็นไปได้ว่าการเสียชีวิตของ
หลินซือในตอนนั้นมีเงื่อนงำ ไม่เช่นนั้นจะมีเรื่องบังเอิญเช่นนี้
เกิดขึ้นบนโลกนี้ได้อย่างไร

ไม่ใช่แค่คนเดียวหรือสองคนเท่านั้น แต่มีเป็นสิบถึงยี่สิบคน!

คนมากมายขนาดนี้ทยอยกันเกิดเรื่อง แม้แต่คนโง่ก็รู้ว่า มีบางอย่างผิดปกติ

อวินชูอินบีบขนมั่วแดงในมือ “ถ้าอยากรู้ว่าการเสียชีวิตของท่านแม่และคนอื่นๆ เป็นอุบัติเหตุหรือฝีมือมนุษย์ ข้าเกรงว่าคงต้องหาความจริงจากอวินหลีอันกับมารดาของเขา!”

“ข้าตั้งใจจะไปหาเงินมามากับหวังซือในคุกในสองสามวันนี้”

เงินมาตามิตตามฮูหยินผู้เฒ่าอวินมาหลายปี ถือได้ว่าเป็นบ่าวที่ใกล้ชิดหญิงชรามากที่สุด แม้ว่าฮูหยินผู้เฒ่าอวินจะไม่ปล่อยให้เงินมาทำทุกอย่าง แต่ก็ไม่มีทางปิดบังเงินมาอย่างแน่นอน ผู้หญิงคนนี้จะต้องรู้จักฮูหยินผู้เฒ่าอวินดีที่สุด

หวังซือร่วมเตียงกับอวินหลีอันมาหลายปี สามารถทำให้อวินหลีอันลุ่มหลงมานานเพียงนั้น แม้ว่าอวินหลีอันจะพบเจอผู้หญิงมากมายหลังแต่งงานกับหลินซือ แต่ก็ยังเต็มใจ

แต่งงานกับหวังซื้อและรับอวิ้นชู่เยว่กลับเข้าจวนหลังจากหลินซื้อ
เสียชีวิตไปแล้ว นางจะต้องมีวิธีสืบเรื่องอวิ้นหลินอย่างแน่นอน

เช่นนั้นแล้ว หากต้องการรู้สาเหตุการตายของหลินซื้อและ
ทำให้อวิ้นหลินเปิดปาก ก็ต้องเริ่มจากหวังซื้อและเงินมามาก่อน

ครบอย่าง

บทที่ 285 มีคนต้องการ

สังหารเงินมา

จวินจิวหยวนตามใจอวินชู่อินเสมอ “เจ้าอยากพบนางก๊วย
ข้าจะให้คนจัดการให้ แต่ช่วงนี้พวกนางถูกลอบสังหารหลายครั้ง
เรือนจำกรมอาญาเป็นเหมือนตาข่ายที่มีนักฆ่าเล็ดลอดเข้าไป
หลายคน”

“นักฆ่า” อวินชู่อินประหลาดใจ “มีคนอยากลอบสังหาร
หวังซื้อและเงินมาหรือ”

จวินจิวหยวนพยักหน้า “ช่วงก่อนปีใหม่มีนักฆ่าถูกส่งมา
สองกลุ่ม วิธีการค่อนข้างหายาบ หลังงานเลี้ยงในวังก็ยิ่งหนักข้อ
ขึ้น”

“เมื่อคืนมีคนกลุ่มหนึ่งแฝงตัวเข้าไปในกลุ่มผู้คุมและ
คนงานในคุก ตั้งใจวางยาในอาหาร เกือบจะสังหารเงินมา
และนักโทษในคุกของกรมอาญาทั้งหมด โชคดีที่คนของข้าพบ
เข้าเสียก่อน”

“น่าเสียดายที่ผู้แฝงตัวกินยาพิษฆ่าตัวตาย จึงจับผู้รอดชีวิตไม่ได้เลย”

อวินชู้ฮินประหลาดใจ คิดไม่ถึงว่าจะมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้น “โหดเหี้ยมเพียงนี้เชียวหรือ ผีมือคนตระกูลอวินหรือ”

พูดจบหญิงสาวก็ส่ายหัวโดยไม่ต้องรอให้ท่านอ๋องตอบ

“ไม่ คนตระกูลอวินไม่มีความสามารถเช่นนี้”

ไม่ใช่ว่าตระกูลอวินไม่โหดร้าย แต่ดูจากวิธีการที่พวกเขาปฏิบัติต่อหลินซือและเจ้าของร่างเดิมก็บอกได้แล้วว่าตระกูลอวินชั่วช้าเข้ากระดูก

เพียงแต่ว่าอวินหลิอันถูกจำคุก ส่วนฮูหยินผู้เฒ่าอวินก็ทำให้ตระกูลหลินซุนเคือง

ช่วงนี้ตระกูลอวินถูกพวกเขาจับตาดูอยู่ตลอด จะสามารถคิดวิธีที่ร้ายกาจเช่นนี้ ดิตสินบนคนในเรือนจำ สังหารคนทั้งเรือนจำเพื่อหาทางฆ่าเงินมาหาเพียงคนเดียวได้อย่างไร

คนในตระกูลอวินอาจไม่กลัวตาย แล้วคนที่ถูกซื้อตัวเล่า

คนส่วนใหญ่ที่ถูกคุมขังในกรมอาญาเป็นนักโทษที่มีโทษ
ร้ายแรงของราชสำนัก บางคนมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีอีกมากมาย
หากนักโทษในคุกเสียชีวิต ผู้คุมและเจ้าหน้าที่ที่เฝ้าเรือนจำ
ทั้งหมด หรือแม้แต่เจ้าหน้าที่ของกรมอาญาก็ไม่อาจหลีกเลี่ยง
ความรับผิดชอบ

หากเกิดเรื่องใหญ่โตขึ้นมา เบื้องบนย่อมต้องสืบสวน ผู้ที่
เกี่ยวข้องคงหนีไม่พ้นแม้แต่รายเดียว

ตระกูลอวิ้นขาดอวิ้นหนีอันไปแล้ว ฮูหยินผู้เฒ่าอวิ้น
กับอวิ้นเจียอี้ที่ยังเด็กจะมีปัญญาซื้อตัวคนที่ยอมเสี่ยงอันตราย
ครั้งใหญ่แทนพวกเขาเช่นนี้ได้อย่างไร

คนที่โหดเหี้ยมและมีความสามารถขนาดนั้น...

อวิ้นซู่อินเงยหน้าขึ้นแล้วพูดว่า “เป็นฝีมือฮองเต้ซึ่ง-
อวิ้นหรือ”

จวินจิวหยวนพยักหน้า

“เป็นเขาจริง ๆ หรือ” อวิ้นซู่อินขยับนั่งตัวตรงทันที

“เงินมาสนใจแค่ชีวิตและความตายของวันหลิอันเท่านั้น ฮ่องเต้ทรงเกี่ยวข้องอะไรด้วย เหตุใดเขาถึงต้องลงทุนช่วยวันหลิอันเพียงนี้”

จวินจิวหยวนตอบเรียบๆ “วันหลิอันคงกุมความลับบางอย่างของเขาไว้ จะเป็นเรื่องอื่นได้หรือ”

อวินซู่อินฟ้องวันหลิอันในงานเลี้ยงวังหลวง ตามหลักเหตุผลแล้ว หลักฐานความผิดชัดเจน ทั้งยังน่ารังเกียจ หากฮ่องเต้ลงโทษเขาทันทีก็คงไม่แปลก

แต่เขาเพียงจับอวินหลิอันเข้าคุก ขอให้กรมอาญาชะลอการตัดสินโทษคดีของเขาเป็นการส่วนตัว โดยอ้างว่าจะเริ่มการพิจารณาคดีหลังปีใหม่

ตอนนี้เขากลับต้องการสังหารเงินมา และแม้กระทั่งกำจัดหวังซือ เพียงเพื่อกำจัดปัญหาในอนาคตให้อวินหลิอันไม่ให้เขาถูกตัดสินโทษประหารชีวิต

จวินจิวหยวนกล่าวว่า “ตอนนี้วันหลิอันเพียงถูกตั้งข้อกล่าวหาว่าทอดทิ้งภรรยาไปแต่งงานใหม่ หลอกลวงตระกูลหลิน

ถึงจะเป็นเรื่องจริง อย่างมากก็เป็นเพราะนิสัยที่เสื่อมทรามของเขา”

“ตามกฎหมายของราชสำนัก ข้าพเจ้านี้เองอย่างมากก็แค่ถูกปลดจากตำแหน่ง ไม่แน่ว่าแม้แต่ตำแหน่งมูเอนโหวกก็ยังรักษาไว้ได้”

“แต่ถ้าหากเป็นการหลอกลวงให้แต่งงานก่อน แล้วสังหารภรรยาเอกที่หลัง ยักยอกสินเดิมของภรรยา พยายามฆ่าบุตรสาวแท้ๆ หรือแม้กระทั่งสังหารผู้ที่เกี่ยวข้องกับการหายตัวไปของหลินชื้อ รวมถึงหมอตำแยหลายคน ที่ตายไปด้วยฝีมือของเขา”

“ด้วยข้อหาทั้งหมดนี้ อวินหลินอันยอมยากที่จะหนีจากโทษประหารแล้วจริงๆ”

หลายชีวิตต้องตายไป หากไม่หลงเหลือหลักฐานและไม่มีใครค้นพบอะไรก็คงปล่อยผ่าน ทว่าทันทีที่เรื่องนี้ถูกเปิดโปงและถูกตรวจสอบ ต่อให้เป็นขุนนางใหญ่ชั้นหนึ่งก็ต้องถูกประหารชีวิต

อวินซู่อินได้ยินดังนั้น จึงเกิดความสงสัย “หากอวินหลินอันกุมความลับของฮ่องเต้ไว้จริงๆ เหตุใดจึงไม่สังหารอวินหลินอัน

โดยตรง ใยต้องลำบากส่งคนมาลอบสังหารเงินมากับหวังซือด้วย”

นางจำได้ว่าจวินจิวหยวนส่งคนไปดูแลหวังซือกับเงิน-
มามาเพื่อปกป้องชีวิตของพวกนาง แต่ไม่ได้ให้คนจับตาดูอวิ้น-
หลีอัน

หากอวิ้นหลีอันกุมความลับของฮ่องเต้ไว้ในมือจริงๆ เขา
สังหารอวิ้นหลีอันไปเลยจะไม่ดีกว่าหรือ แล้วค่อยจัดการกับ
ตระกูลอวิ้นจะได้ไม่มีปัญหาในภายหลัง เหตุใดต้องลำบากหาคน
มาจัดการกับเงินมามาและหวังซือ ทั้งยังรักษาชีวิตของอวิ้น-
หลีอันด้วย

ครั้นพูดถึงตรงนี้ อวิ้นซู่อินก็นั่งตัวตรงด้วยความอยากรู้
อยากเห็น

“จริงสิ ที่งานเลี้ยงในวังหลวง ท่านได้เปลี่ยนข้อความใน
จดหมายโลहित ให้ใครบางคนคัดลอกตัวอักษรที่อวิ้นซู่เยว่เขียน
ประโยคที่เพิ่มเข้าไปนั้นหมายความว่าอย่างไร”

วันนั้นอวิ้นซู้ฮินตั้งใจจะถวายจดหมายโลหิตให้ฮ่องเต้ แต่ก่อนเริ่มงานเลี้ยง จวินจิวหยวนได้ขอให้ซานเป่านำจดหมายอีกฉบับมาเปลี่ยนกับจดหมายโลหิตของอวิ้นซู้เยว่

นางได้อ่านจดหมายที่นำไปถวายแล้ว ด้านบนเขียนว่า ‘บังเอิญได้ยืมว่าที่สันเขาฝูหนิว และภูเขาเถียนงมีความผิดปกติ’

อวิ้นซู้ฮินไม่รู้ว่ามันมีความหมายอย่างไร แต่นางเชื่อว่าจวินจิวหยวนจะไม่ทำร้ายตัวเองอย่างแน่นอน

เนื้อหาในจดหมายโลหิตส่วนใหญ่เหมือนกับที่อวิ้นซู้เยว่เขียนเอาไว้ ยกเว้นประโยคที่เพิ่มเข้ามาในภายหลัง ตอนนางนำมันไปถวายก็ดูออกว่า ฮ่องเต้ซึ่งอวิ้นเดิมที่ไม่ได้เจตนาจะลงโทษอวิ้นหลีอัน หรือไม่ได้มีเจตนาจะลงโทษสถานหนัก

แต่หลังจากเห็นจดหมายโลหิตแล้ว ท่าทีของเขากลับเปลี่ยนไป และสั่งจำคุกอวิ้นหลีอันทันที

พฤติกรรมตอนอวิ้นหลีอันถูกจับก็น่าสงสัยเช่นกัน

เขาตะโกนว่าตัวเองถูกใส่ร้าย แม้จะตื่นตระหนก แต่กลับดูประหลาดใจและเหลือเชื่อมากกว่า ทำอย่างกับว่าต่อให้ตนเอง

ถูกกล่าวหาว่าทิ้งภรรยาไปแต่งงานใหม่ ฮองเต้ก็จะไม่ทำอะไร
เขา

อวินหลီอันไปเอาความมั่นใจนี้มาจากไหน เขาซ่อนอะไร
ไว้กันแน่

อีกทั้งครั้งนี้ เพื่อปกป้องอวินหลီอันแล้ว ต่อให้ต้องฝังคน
ในเรือนจำของกรมอาญาไปพร้อมกัน ฮองเต้ซึ่งอวินก็ต้อง
สังหารเงินมาให้ได้ พวกเขามีความสัมพันธ์อะไรกันแน่ เหตุใด
ฮองเต้ซึ่งอวินถึงยอมทำเพื่อเขาขนาดนี้

แหวดอวินซู่อินเป็นประกายด้วยความอยากรู้อยากเห็น
“สันเขาผุ่หินและภูเขาเถียงหมายความว่าอย่างไร เกี่ยวอะไร
กับอวินหลီอัน เหตุใดฮองเต้ซึ่งอวินถึงได้ทรงหวาดกลัว”

จวินจิวหยวนมีสีหน้าเรียบเฉย “เจ้าคงเคยได้ยินเรื่องของ
ตระกูลเหลียวแห่งจวนอันกั๋วกงบ้างกระมัง”

อวินซู่อินชะงักไปครู่หนึ่ง “ข้าเคยได้ยินมาบ้าง”

คนในจวนอันกั๋วกงล้วนเป็นทหาร นายท่านผู้เฒ่าอันกั๋วกง
ถือว่าเป็นแม่ทัพที่มีอำนาจในกองทัพ

สมาชิกตระกูลเหลียวในจวนอันกั้วกงต่อสู้เพื่อราชวงศ์
ต้าจินมาเป็นเวลานาน ต่อมาได้ยินว่าเกิดสงครามใหญ่ บุรุษ
ทุกคนในจวนตายในสนามรบ ตอนนี้จึงเหลือเพียงฮูหยินอันกั้วกง
รวมทั้งฮูหยินน้อยเหลียวและสตรีเพียงไม่กี่คน

ตอนที่ฮูหยินน้อยเหลียวเกิดเรื่อง บุตรของนางเกือบเอา
ชีวิตไม่รอด ทุกคนในจวนอันกั้วกงแทบจะกลั้นน้ำตาไม่อยู่
เพราะนั่นคือเชื้อสายเดียวที่เหลืออยู่ของจวนอันกั้วกง

หลังจากได้รับความช่วยเหลือ ฮูหยินอันกั้วกงถึงกับ
หลั่งน้ำตา ฉากที่ผู้ได้บังคับบัญชาของนายท่านผู้เฒ่าอันกั้วกง
โฆกสีระชะขอบคุณนาง อวินฮูอินยังจำได้ถึงทุกวันนี้

นางครุ่นคิดแล้วเงยหน้าขึ้นทันที “ประโยคนั้นคงไม่
เกี่ยวข้องกับจวนอันกั้วกงหรือกระมัง”

จวินจีวหยวนตอบอย่างเย็นชา “สงครามที่ทำให้นายท่าน
ผู้เฒ่าอันกั้วกงตายในสนามรบก็คือสงครามที่ภูเขาเถียง ส่วน
สถานที่ที่ลูกหลานนับสิบคนของจวนอันกั้วกง รวมทั้ง
ผู้ได้บังคับบัญชาหลายหมื่นนายถูกฝังหลังจากพ่ายสงครามก็คือ
สันเขาผู่หนิว”

จุมพิตพลิกหัวใจ เจ้าก้อนกระต่ายตัวน้อยจงกลายร่างเป็นชายา เล่ม 6

摄政王的神医狂妃

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชันส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《摄政王的神医狂妃》

Author: 韩绵绵 Han Mianmian

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8143-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชันส์ จำกัด (มหาชน)